

Sygn. akt V CSK 94/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. Sp. z o.o. w J.
przeciwko K. Sp. z o.o. spółce komandytowej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 24 października 2014 r., sygn. akt I ACa 1019/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując na potrzebę wykładni przepisów budzących poważane wątpliwości, tj. art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W ocenie Sądu Najwyższego, pierwsza z powyższych przesłanek nie zachodzi. Wykładnia art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji została dokonana w szeregu orzeczeniach zarówno Sądu Najwyższego - co zostało dostrzeżone również przez skarżącego – i można uznać ją za utrwaloną.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły lub dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i poszukiwania ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście

nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ. i przytoczone w jego uzasadnieniu orzecznictwo).

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala stwierdzić, że jest ona - we wskazanym wyżej znaczeniu - oczywiście uzasadniona.

Należy zauważyć, że powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wyklucza możliwość jednoczesnego twierdzenia, iż w ramach naruszenia tych samych przepisów pojawiło się istotne zagadnienie prawne albo wystąpiła potrzeba ich wykładni ze względu na istnienie poważnych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów, (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., V CSK 358/08, nie publ.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat a czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).